ל) בס"ח: שבביתו, ב) [שבתלו.], ג) בס"ח: חס יש,

ד) [לקמן לו:], ה) בס"ח:

לב:], ח) בראש המגדל ארוך

ילהכי בראש המגדל א"א

לנטותו כל"ל [מהר"ם],

הגהות הב"ח

(א) גם' דאי ממטי ליה

פורתה גפיק ליה חוץ: (ב) רש"י ד"ה ל"ה שמעתי ל"ל לא שמעתי

וכו': (ג) בא"ד מתרחקת מד' אמותיו: (ד) תום'

ד"ה או בראש וכו' או

: ליה

והואיל ואי שהיל

נן, ו) [בילה ית.], ו) [דף

אמאי נימא כיון דיכול לעירובו למיזל ולאמטויי אע"ג דלא אזל ואמטייה כמאן דאזיל ואמטייה דמי. ופריק ר' זירא גזירה השבת שאינו יכול לילך בעירובו בשבת לפיכך הצריכוהו דלא תהוי עירוב עד דממטייה ליה. איתיביה נתכווו לשבות טפחים איז עירובו עירוב. טפורם אין עיודבו עיודב, שהוא ברשות הרבים ועירובו ברשות היחיד, בראש לשבות נתכוון השובך או בראש המגדל אם עירובו בכותל למעלה הוא עי למטה מי׳ מעשרה עירובו עירוב, למטה מי׳ אין עירובו עירוב. שהרי הוא ברשות היחיד ועירובו ברשות הרבים. ואמאי נימא כיון דיכול לנטות ינוא כיון , כ... את המגדל ולהביאו בתוך עשרה כמאן דאמטי׳ ברשות הרבים הוא שובת, [ו]אמאי קתני אין עירובו עירוב. ופריק . ירמיה הכא במגדל מסומר עסקינן דלא יכול למינטיה. רב פפא אמר אפילו תימא במגדל אפילו וניכוא במגדל [שאינו] מסומר, והכא במגדל ארוך עסקינן, דאי מנטי ליה נפיק חוץ לד׳ אמות, והרי אמרו המניח עירובו יש לו ד' אמות וכו'. ואסיקנא דלית ליה כוותא ומתנא לאיתויי עירוב גביה. נתנו בבור אפילו עמוק ק' אמה הרי זה עירוב כו'.

רריוו חוואל

דנקט לאותוביה ממתניתין דיו"ט ושבת משום דלא תנא במשנה אחריתי הולכת עירוב בהדיא כדהכא ולר"י נראה דדוקא מי"ט

פריך אבל מהא דבעיר הי הולכת עירוב להבא לערב בערב שבת לא

מצי למיפרך דהא בין השמשות שהוא שעת קניית עירוב לא מצי לאמטויי התם משום איסור הולאה ואין ליישב לברי רש"י דודאי מהולכת עירוב של כל השנה [לא] היה יכול להקשות למה היה לריך להוליכו עד מקום השביתה לא היה לריך רק להוליאו מביתו ולהניחו ברשות הרבים במקום קרוב כשיעור שני תילתי מיל או שלשה רביעי מיל או חלי מיל שהם שיעורי בין השמשות למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה דאי בעי ממטי ליה פחות פחות מד' עד מקום השביתה דהא לרבנן דר' לא מלי לאמטויי פחות פחות מד' אמות הלכך לריך להוליכו עד מקום השביתה ולרבי נמי איכא למימר דהא דלריך להוליכו עד מקום השביתה היינו כששביתתו ברה"י הוא ויש רה"ר בין ביתו למקום שביתתו.

הגה"ה ועוד נראה לר"י דאף כששביתתו כששניתתו ברה״ר לא יצטרך ברה"ר לריך להוליכו להוליכו עד מקום גם לרבי עד מהום

השביתה וע"כ ל"ל האמת לפירוש הקונ' דאי לעולם לריך להוליכו עד השביתה מקום א"כ מיקשי ליה מרבי ולא יוכל למרץ מה שממרץ גזירה אטו י"ט שלאחר שבת. ע"כ:

אמאי נימא כיוז דאי בעי אמטויי מצי ממטי ליה אע"ג דלא אמטייה כמאן דאמטייה דמי א"ר זירא גזירה משום י"מ שחל להיות אחר שבת איתיביה נתכוון לשבות ברה"ר והניח עירובו בכותל לממה מעשרה מפחים עירובו עירוב למעלה מי' מפחים אין עירובו עירוב נתכוון לשבות בראש השובך או בראש המגדל למעלה מי' מפחים עירובו עירוב למטה מי' מפחים אין עירובו עירוב ואמאי הכי נמי נימא הואיל ויכול לנמותו ולהביאו לתוך עשרה א"ר ירמיה הכא במגדל מסומר עסקינן רבא אמר אפילו תימא במגדל שאינו מסומר והכא במגדל ארוך עסקינן דאי מממי ליה פורתא 🐠 אזיל חוץ לארבע אמות היכי דמי אי דאיכא כוותא ומתנא לייתיה בכוותא ומתנא דלית ליה כוותא ומתנא: נתנו בבור אפילו עמוק מאה אמה וכו': האי בור דקאי היכא אילימא דקאי ברשות היחיד פשימא

שביתתו דמודה רבי שיש להחמיר בשבות בפחות מארבע אמותיו כמו שמודה בקנה דגזר שמא יקטום משום דבקל יבא לידי איסור שבת דאורייתא וה"ה דבהאי שבות נמי יש להחמיר וכי משני גזירה משום יו"ט אחר שבת כו' הוה מצי לשנויי גזרינן אטו כל שבת דעלמא דבכמה דוכתין י אמר גזירה יו"ט אטו שבת אלא דעדיפא למגזר יו"ט אטו יו"ט א"נ אע"ג דבעלמא גזרינן בעירוב דמקילינן טפי לא הוה גזרינן יו"ט אטו שבת: בזירה אטו יו"ט שחל

להיות אחר השבת. והא דאמר לעיל " גבי אילן כל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו בין השמשות ולא גזרינן משום יו"ט שחל להיות אחר השבת או לפני השבת דאז ממה נפשך אסור להשתמש באילן היינו משום דהתם היא גופא לא הויא אלא משום שבות ואינו אסור ליטלו אלא מדרבנן אבל הכא דביו"ט שחל להיות אחר השבת אי אפשר להוליכו משום איסור הולאה דאורייתא גזרי׳ שאר יו״ט אטו הא: אן בראש המגדל לממה מעשרה אין עירובו עירוב. פי׳ נקונט׳

בלשון ראשון דלא מצי למשקלי׳ מכרמלים ולאימויי לראש המגדל ששובת שם דממטי ליה דרך אויר רה"ר לרה"י וקשה דאמאי אינו עירוב הא ליכא איסורא דאורייתא וכרבי אתיא מדפריך בתר הכי אי איכא כוותא ומתנא ה"ג ואע"ג דבאגודו בידו איכא נמי איסורא דרבנן לכך נראה דלא הוי כרמלית אלא רה"ר כגון שהוא בטפח תשיעי ורבים מכתפין עליו או בחורי (ד) רה"ר דהוי כרה"ר ול"ע דכי נמי הוי רה״ר אם בכה״ג הוי מושיט הואיל ואינו מושיט דרך קרקע רה״ר ואי לא הוי מושיט ל"ל דמיירי שאי אפשר להושיט מראש המגדל וליטול אלא דרך כוותא שכנגד העירוב לריך להביאו לתוך המגדל ומשם יביאנו למקום שביתתו: קבי גמי נימא הואיל ויבול לגמותו. נראה לר"י דקסבר הש"ס דכי נמי יטה ראש המגדל הוי שביתתו בראש המגדל כ"ז שאין ראש התחתון זו ממקומו דאם בשמטה ראש המגדל שביתתו לעולם במקום שהיה ראשו בתחילה כשהיה זקוף דהיינו כנגד הראש התחתון א"כ מאי משני הכא במגדל ארוך עסקינן דאי ממטי ליה קא נפיק חוך לד' אמות מה לנו במה שילא ראש העליון חוך לד' אמות כיון שאין שביתתו שם אלא ודאי שביתתו לעולם חי בראש המגדל ולהכי במגדל ארוך אי אפשר לנטותו דאי ממטי ליה נפיק ליה חוץ לד׳ אמות ונמלא מרוחק מעירובו ארבע אמות ולא יוכל להביא עירובו לראש המגדל אפילו לרבי כדפי׳ לעיל דמודה בשבות בפחות פחות מד' אמות דאסור אי נמי אינו עירוב כדפ"ה משום שנמלא שביתתו מתרחקת מד' אמות הראשונות ואין זה מקומו והוי כאלו מסיר כל המגדל ממקומו הראשון ומעמידו חוך לד' אמות דהשתא שביתתו בקרקעית המגדל שהיה בתחילה והואיל (כ) ושקיל ליה כוליה החי ודחי לח חמרו: אי איבא בוותא ומתנא. הח דלח פריך לעיל נמי הכי גבי אילן משום דאין דרך מתנא להיות גבי אילן

א"ר זירא. הא דאלרכו רבנן לכל המערבין להוליך עירובן למקום - ואכאי גימא ביון דאי בעי דאממויי מצי מממי דיה בו'. פ״ה הא שביתתן גזירה משום יו"ט אחר השבת דאי בעי לאמטוייה בשבת לערב ליום המחרת לא מצי ממטי ליה וצריך להוליכו מערב שבת ואי אמרת בעלמא נשבקיה בביתיה משום הואיל הכי נמי אתי למיסמך

עליה ונפיק על עירוב שביתתום ביו"ט אחר השבת והתם אפילו הואיל ליכא:

והניח עירובו בכוחל. סמוך למקום שביתתו חוץ לארבע אמות קאמר וכדאוקימנא [לב:] באילן דאי תוך ארבע אמות אפילו למעלה מי׳ נמי עירובו עירוב דהנותן את עירובו יש לו ארבע אמות: למטה מעשרה עירובו עירוב. ואע"ג דעירובו חוץ לארבע אמותיו מצי שקיל ליה ואיתויי פחות פחות מארבע אמות דהא אפילו בשבת לא אסיר כי האי גוונא אלא משום שבות דרבנן והכא דבין השמשות הוא לא נזור: למעלה מעשרה אינו עירוב. דאי נפיק חוץ לארבע אמותיו קאי ברה"ר ולא מלי למשקליה מרה"י דהוא ברה"ר ועירובו ברה"י והכא ליכא למימר כמאן דמלי דהא חוץ לארבע אמותיו הוא: נסכווו לשבות. שביתתו ברחש המגדל והוח גבוה הרבה והניח עירובו לתוכו: אם למעלה מעשרה. הניחו עירובו עירוב ואע"פ שאינו יכול ליטלו משם ולהביאו למקום שביתתו דהא ממטי ליה מרה"י לרה"י דרך אויר רה"ר וקיימא לןם

במושיט דאפילו למעלה מי׳ חייב הרי יכול לירד ולאוכלו במקום שהוא מונח שם דכיון דלמעלה מעשרה הוא הוי כבמקום שביתתו ממש דכל למעלה מעשרה עד לרקיע חדא רשותא היא: למטה מי'. כגון שיש עליות למגדל זו למעלה מזו והניחו בעליה שלמטה מי' דהויא כרמלית: אין עירובו עירוב. דהא לא מלי למישקליה מההוא כרמלית ואיתויי לראש המגדל ששובת שם משום אויר רה"ר דממטי ליה דרך אויר רה"ר לרשות היחיד ואי נחית ואכל ליה התם נפיק . ליה ממקום שביתתו ואנן סעודה הראויה מבעוד יום במקומו בעינן ואמאי. למטה מי׳ אינו עירוב נימא הואיל ויכול לנטוח המגדל ולהשליכו למטה ונמצא מקום שביתתו מוטל לארץ ברשות הרבים ושקיל ליה מכרמלית ואכיל ליה במקום שביתתו דהא לא גזרו על השבות דהא על כרחך רבי היא מדתני רישא הניח עירובו בכותל למטה מעשרה עירובו עירוב ואף על גב דהוא ברה"ר ועירובו בכרמלית: במגדל המסומר. תקוע במסמרות בכותל ואינו יכול לנטות: במגדל ארוך. הרבה יותר מד' אמות: דכי ממטי ליה. למגדל עד דהוי ראשו למטה מי' נפיק ליה ראשו חוץ לד' אמות ממקום שהיה המגדל יושב בתחילה וכי שקיל ליה ואמטי ליה עד ראש המגדל ואכיל ליה אישתכח דלא קאי בד' אמות שנתכוון לשבות בהן: ואי איכא כוותא ומיסנה כו'. כוותה חלון מיתנה חבל. הםם ארובה ברחש המגדל ויש חבל בידו וקשור בעירוב ואפילו כשהוא בכרמלית למטה מי' יביאנו אצלו דרך תוכו של מגדל דהא מכרמלית לרשות היחיד הוא: (י) ל"א שמעתי ועיקר נחכוון לשבות ברחש המגדל חו ברחש השובך. חהנית עירובו בכותל קאי וקתני דהשתא הוי איפכא דאי למעלה מי׳ הניחו בכותל עירובו עירוב שהמגדל אצל הכותל ויכול להביאו אצלו ואין הפסק ביניהן למטה מי' כגון בטפח תשיעי ורבים מכתפין עליו והוי רה"ר אין עירובו עירוב דלא מלי מייתי ליה מרה"ר לרה"י ואמאי לימא הואיל ויכול לנטות המגדל של מקום שביתה ולהביאו לתוך רה"ר דניהוי ראש המגדל כרמלית דרחב ד' ואינו גבוה י' נפק ליה מחוץ לד' אמות מרחיק ראש המגדל מן העירוב ארבע אמות ולא מלי למשקליה ולאיתויי לראש המגדל ונמלא מעבירו ד' אמות ברה"ר אי נמי נמלאת שביתתו מתרחקת ש ארבע אמותיו הראשונות ואין זה מקומו. מתנא חבל כוותא חלון. אם יש חלון במגדל כנגד מקום שהעירוב שם ויש חבל קטן בידו וקשור חבל בעירוב מבעוד יום אפילו כשהוא ברה"ר למטה מי' וראש השני יהא במגדל יביאנו אללו דכיון דאיגודו בידו אינו אלא משום שבות כי מייתי ליה מרה"ר לרה"י כדתנן בריש המולא תפיליןף היה קורא בראש הגג ונתגלגל הספר מידו אפילו בארץ עצמו גוללו אצלו שאין לך דבר שהוא משום שבות עומד בפני כתבי הקודש אלמא היכא דאיגודו בידו שבות בעלמא הוא ואתי אליבא דרבי דאמר לא גזרו על השבות בין השמשות: הכי

ואין לומר דנייתי דכולי האי ודאי לא אמרינן הואיל אי נמי יש לומר דהשתא דוקא פריך מכיון דאמר הואיל ויכול לנטוסו: